

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΟΥ ΓΟΝΙΟΥ

Όλοι κατηγορούν τους γονείς για τα προβλήματα των νέων και για τα προβλήματα που οι νέοι φαίνεται να προκαλούν στην κοινωνία. Ποιος όμως βοηθάει τους γονείς; Πόση προσπάθεια καταβάλλεται για προσφορά βοήθειας στους γονείς, ώστε να γίνουν πιο αποτελεσματικοί στην ανατροφή των παιδιών; Όταν οι άνθρωποι γίνονται γονείς, συμβαίνει κάτι παράξενο και ατυχές. Αρχίζουν να αναλαμβάνουν ευθύνες ή να παίζουν ένα ρόλο και ξεχνούν ότι είναι άνθρωποι. Μπορεί κανείς να πει σοβαρά ότι αυτή η μεταμόρφωση είναι ατυχής, γιατί πολύ συχνά έχει ως αποτέλεσμα να ξεχνούν οι γονείς ότι εξακολουθούν να είναι άνθρωποι με ανθρώπινες αδυναμίες, άτομα με προσωπικά ελαττώματα, πραγματικοί άνθρωποι με πραγματικά συναισθήματα. Αυτό το τρομερό φορτίο ευθύνης είναι μια πρόκληση γι' αυτά τα άτομα που μετατρέπονται σε γονείς. Αισθάνονται ότι πρέπει να είναι πάντοτε σταθεροί στα συναισθήματά τους, πάντοτε να αγαπούν τα παιδιά τους, να αποδέχονται και να ανέχονται χωρίς όρους, να βάζουν στην άκρη τις δικές τους προσωπικές ανάγκες και να θυσιάζονται για τα παιδιά τους, να είναι δίκαιοι πάντοτε και, πάνω από όλα, να μην κάνουν σφάλματα που οι δικοί τους γονείς έκαναν με αυτούς.

Οι γονείς όμως είναι άνθρωποι, δεν είναι θεοί. Δεν είναι υποχρεωμένοι να αποδέχονται μια συμπεριφορά του παιδιού τους χωρίς προϋποθέσεις ή ακόμα να την αποδέχονται πάντοτε. Ούτε πρέπει να κάνουν ότι αποδέχονται, όταν δεν αποδέχονται. Ενώ τα παιδιά, χωρίς αμφιβολία, προτιμούν να τα αποδέχονται, μπορούν να χειριστούν δημιουργικά τα συναισθήματα μη αποδοχής των γονέων τους, όταν οι γονείς στέλνουν καθαρά και ειλικρινή μήνυμα που αντιστοιχούν στα πραγματικά τους συναισθήματα. Αυτό όχι μόνο βοηθάει τα παιδιά να ανταποκριθούν ευκολότερα, αλλά βοηθάει το κάθε παιδί να βλέπει τον πατέρα ή τη μητέρα του ως ένα πραγματικό πρόσωπο, διάφανο, ανθρώπινο, κάποιον με τον οποίο θα ήθελε να έχει σχέσεις.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επικοινωνείτε με τον :

Ανδρέα Μεδίτσκο, Κοινωνιολόγο, τηλ. 2310 442044